

saa kan Forliget overhovedet ikke opsiges, men skal bestaa til alle Tider. Men sikkert er det altsaa, at det ikke er nødvendigt, at det staaar her; og hvis det faldt bort, og hvis det blev erstattet ved et revideret Forlig, hvad der er al Mulighed for, at det kan blive, maaske i en ganske nær Fremtid, saa forekommer det mig, at det ikke bliver nævnt her i Loven.

Saa vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at det første Stykke i § 4 B slet ikke er til at forstaa. Der maa være en eller anden Fejl der. Jeg vil bede ærede Medlemmer om at læse det igennem. Meningen kan jeg ikke faa ud af det, der maa vist være en Trykfejl af større eller mindre Omfang. Jeg mener, at det skulde affattes saaledes: „Endvidere skulle følgende Overtrædelser af Overenskomster mellem en Arbejderorganisation paa den ene Side og enten en Arbejdsgiverorganisation eller en Enkeltvirksomhed paa den anden Side o. s. v., for saa vidt vedkommende Overenskomst ikke indeholder Bestemmelser i modsat Retning, kunne indbringes for Voldgiftsretten“. Det var det, der burde staa, men det staaar der ikke. Der staaar noget, som man ikke kan forstaa. Under alle Omstændigheder er det Punktum, som staaar efter Ordet „Følger“, galt. Der maa staa enten ingenting eller ogsaa et Kolon. Punktum efter Ordet „Følger“ gør det hele ganske uforstaaeligt, og jeg vil anmode om, at vi dog i alt Fald kunne faa rettet de Trykfejl, som ere i Lovforslaget, selv om vi ikke komme videre.

Ja, saa have vi i en lang Række af Paragraffer Henviſning til vor, jeg havde nær sagt, stakkels Lov om Rettens Pleje. Hele denne Procesgang skal jo gaa efter Reglerne i Lov om Rettens Pleje. Jeg synes, at det forudsætter, at Loven om Rettens Pleje træder i Kraft senest paa samme Tid som denne Lov om en Voldgiftsret. Det forekommer mig, at den højtærede Indenrigsminister i denne Sag ikke er ganske i Overensstemmelse med den højtærede Justitsminister. Medens Justitsministeren vil forhindre Loven om Rettens Pleje i overhovedet at blive til Virkelighed, forelægger den højtærede Indenrigsminister her et Forslag, hvorefter der skal oprettes en helt ny Domstol fuldstændig efter Reglerne i Loven om Rettens Pleje. Det forekommer mig nu urimeligt at lade Reglerne i Loven om Rettens Pleje træde i Virksomhed paa dette specielle Omraade, saa længe den ligger i

Dvale med Hensyn til den almindelige Rettergang. Hvis den højtærede Justitsministers Plan gaar i Opfyldelse, faa vi aldrig Loven om Rettens Pleje, og saa er det dog betænkeligt at henvise til den Lov i det foreliggende Lovforslag. At Loven bliver ganske uforstaaelig for almindelige Læsere, er noget, der ligger i Sagens Natur; en Henviſning til alle de processuelle Regler i Loven om Rettens Pleje, som skulle følges her, kan naturligvis ikke være forstaaelig ved en Gennemlæsning af Loven. Det havde været heldigt, om det havde ladet sig gøre at overføre til denne Lov de Regler fra Loven om Rettens Pleje, der skulle anvendes her. Derved vilde man ogsaa have undgaaet den Modsigelse, som ligger i at henvise til en Lov, som ikke har Lovskraft og muligvis heller ikke nogen Sinde faar det.

Med Hensyn til § 16 vil jeg gerne direkte spørge den højtærede Indenrigsminister, om det ikke er hans Mening, at disse Domme ikke skulle kunne appelleres? Er det Meningen, at der i den Bestemmelse i § 16, at de af Voldgiftsretten afsagte Domme blive at fuldbyrde som retskraftige Domme, skal ligge, at de i Modsætning til, hvad der er Tilfældet med den permanente Voldgiftsrets Kendelser, ikke kunne henviſes til Paadømmelse ved en højere Ret? Jeg tror ikke, at de her brugte Ord udtale, at disse Domme ere uappellable. Jurister, som jeg har talt med om det, have sagt, at de Udtryk ere ikke tilstrækkelige til at afgøre, at en Dom ikke kan appelleres til en højere Ret. Det er nemlig fremhævet stærkt i det andet Ting, men jeg har læst Betænkningen og Fremstillingen fra Fællesudvalget igennem, og i Sagregisteret vil man ikke finde Ordet „Appel“. Vi finde saa mange Ord der: Ohio, Konstantinopel; vi finde de mærkeligste Ord der, men Ordet „Appel“ findes ikke i hele Sagregisteret fra Kommissionen, og i selve Bemærkningerne til § 16 findes der heller ikke en Smule derom. Nu er Sagen den, at der vælges tre Arbejdere og tre Arbejdsgivere, altsaa 6 Dommere, og saa er der en Formand. Der er ikke ringe Sandsynlighed for, at de tre Arbejdsgivere i en stor og vigtig Sag gaa sammen til en Side, medens de tre Arbejdere gaa sammen til en anden Side. Saa bliver det Formanden som Enkeltdommer, der faktisk kommer til at afgøre den Sag, som kan dreje sig om meget betydelige Interesser. Nu vilde det dog være rigtigt at faa slaet fast, om det er Meningen, at denne Enkeltdommer